

Entrebilletten var 50 øre

- Glimt fra dannelsen og de første år i SF-Gladsaxe

Af Bent Gravesen

Gladsaxe 2009

Entrebilletten var 50 øre

- Glimt fra dannelsen og de første år i SF-Gladsaxe

Entrebilletten var 50 øre. Men alligevel var salen fyldt til bristepunktet, da Den socialistiske Klub i Gladsaxe for 50 år siden indkaldte til offentligt møde på Bagsværd Kro med den tidligere formand for Danmarks Kommunistiske Parti (DKP) Aksel Larsen. Et møde, der skulle vise sig at blive forløberen for stiftelsen SF i Gladsaxe, en af SF's første partiforeninger.

Den socialistiske Klub i Gladsaxe bestod af en række lokale ekskluderede og udmeldte medlemmer af DKP i Gladsaxe. Fælles for disse mennesker var, at de alle var kritiske over for forholdene i Sovjetunionen og Den Røde Hærs indmarch og nedkæmpelse af den folkelige opstand i Ungarn i oktober 1958.

”Det var en forbandet situation at være tillidsrepræsentant og DKP'erne ude på arbejdspladserne, da Den Røde Hær gik ind i Ungarn,” fortæller Helge Jensen, Nordfrontsvej 31 i Herlev, som var med til at stifte SF i Gladsaxe for 50 år siden. Han er en af de få, der har været med i SF-Gladsaxe i alle de 50 år.

Helge Jensen er en typisk repræsentant for de Gladsaxe-borgere, der var med til at starte SF-Gladsaxe på en stiftende generalforsamling den 10. marts 1959. Under 2. Verdenskrig havde han været i lære som finmekaniker i et firma i Lille Strandstræde i København, som producerede våben til den tyske besættelsesmagt. ”Jeg var formand for lærningeklubben. Men jeg var ikke den bedste lærling. Jeg pjækkede en del, bl.a. fordi jeg ikke ønskede at producere materiel til tyskerne. Gennem en lærekammerat kom jeg ind i modstandsbevæ-

gelsen hen mod slutningen af krigen, hvor jeg var med en i militær ventegruppe.”

Som en del af modstandsbevægelsen havde Helge Jensen efterhånden fået stor sympati for Sovjetunionen og ikke mindst den russiske revolution i 1917. Da freden kom i sommeren 1945 deltog han i interneringen af tyskerne i Rødovre, og her kom han i kontakt med nogle friske unge kommunister, og senere gik han med i DKP i 1959.”

Sympatien for Sovjetunionen og de kommunistiske lande var dog langtfra var blind og ukritisk. Da Helge Jensen i 1956 deltog i en international kommunistisk ungdomslejr i DDR, var der ikke kun gode, men også ”forstemmende oplevelser”. ”Så kom Ungarn (den sovjetiske militære indmarch Ungarn i 1956, BG). En længe næret tvivl forstærkedes. Det blev stadig sværere at forsvare Sovjet og – ikke mindst – DKP's skiftende standpunkt i takt med, hvad Kreml mente,” fortæller Helge Jensen.

”Alligevel tog jeg med som leder af en dansk kommunistisk ungdomsdelegation til en stor ungdomsfestival i Moskva. Det var en stor oplevelse for mig. Jeg var allerede kritisk over for noget af det, der skete i Sovjetunionen, og jeg lærte mange russere at kende og diskuterede forholdene i Sovjetunionen med dem. Flere af dem skrev jeg med, da jeg kom hjem,” fortæller Helge Jensen.

”Var Sovjet virkelig ved at åbne sig, tænkte jeg. Njet. Pludselig hørte al kontakt op. Kreml turde alligevel ikke. Men tænk, om det havde turdet. Hvad så?”

”Da jeg kom hjem, videregav jeg både mine positive og mine kritiske indtryk til andre. Bl.a. kan jeg huske, at jeg på møder i DKP-Gladsaxe fortalte om den forarmelse, der også var en del af den sovjetiske hverdag.” Det affødte reaktioner fra de mere Moskva-tro DKP’ere. ”Pludselig begyndte de at se ud af hver sit vindue og omtale mig som ”en mistænkelig person”, og senere blev jeg direkte ekskluderet fra DKP,” fortæller Helge Jensen.

”Vi havde ønsket at få DKP til at tage selvstændig stilling til det, der skete i Sovjetunionen. Derfor begyndte vi at mødes rundt omkring i de små stuer hos ligesindede for at diskutere tingene. Det var en slags ”illegale møder, hvor der også deltog fremtrædende folk udefra. Det var bl. a. Aksel Larsen (formand for DKP, senere SF’s første formand, BG), Kaj Moltke (medlem af DKP’s ledelse, senere ekskluderet, medstifter og folketingsmedlem for SF, BG) og Arne Larsen (fremtrædende medlem af DKP, medstifter og senere folketingsmedlem for SF). Det det førte så frem til, at vi stiftede SF i Gladsaxe.”

Til et af disse møder, et møde i Vibevænget børnehaven, havde gruppen inviteret Aksel Larsen. Men det var ikke så lige til uden videre åbent at invitere folk med. ”Jeg tog telefonen og ringede rundt til mine garantifondsbestalere (en særlig støttefond i DKP, BG) og andre, som jeg på nogen måde kunne finde et påskud til at ringe til. Når samtalen var slut, sagde jeg henkastet et ”Nå, men vi ses på tirsdag.” ”På tirsdag, sagde folk. ”Hvad skal der ske på tirsdag?” ”Ved du ikke det,” sagde jeg. ”Da kommer Aksel Larsen og taler i Vibevænget”. Sådan fortalte Lis Mølbjerg, en anden DKP-er, der var med til at stifte SF i Gladsaxe, det senere i sin erindringsbog *Partikammerat* fra 1981.

”Der blev stuvende fuldt i Vibevænget børnehaven, og bølgerne gik højt. Aksel havde medbragt en ung student, Gert Petersen (SF’s senere formand 1974-1991, BG), som sekundant, og som hans modpol optrådte Jørgen

Jensen, den senere landsformand for DKP, der var medlem i Gladsaxe.”

På et tidspunkt fik de kritiske mødedeltagere besked fra DKP om, at hvis de fortsatte mødevirksomheden, var det ud af DKP. Der blev så afholdt et nyt møde i den samme kreds hos Henrik Sidenius i ”Beduinerbyen” i Bagsværd med den kritiske DKP-veteran Kai Moltke. Kai Moltke var allerede selv blevet ekskluderet af DK. På mødet besluttede folk at forlade DKP. De medlemsbøger, som alle medlemmer af DKP havde, blev ”lagt i en stak på bordet” og sendt til DKP i Dronningens Tværgade.

En anden af de SF’ere, der har været med i alle 50 år, Poul Milberg, fortæller i dag, hvordan også han havde stiftet bekendtskab med DKP og udviklingen i de kommunistiske lande længe inden dannelsen af SF. Under krigen deltog Poul Milberg et halvt år i en bladgruppe under Frit Danmark, og i 1950-erne fik han bl.a. kontakter i DDR via sit arbejde som tolk ved de såkaldte Østersøuger, som var internationale fredsarrangementer i Rostock i DDR, som DKP var med til at arrangere. ”Jeg var ikke medlem af DKP, og da arrangørerne opdagede det, blev de bestyrkede.”

I det hele taget havde hovedparten af de, der var med til at stifte SF i Gladsaxe, en fortid i eller i omegnen af DKP, og kritikken af Sovjetunionen og DKP’s følgen i hælene på Sovjetunionen var et fælles udgangspunkt for det nye SF.

Hurtigt en af de største partifor- eninger

Da SF i Gladsaxe blev stiftet den 10. marts 1959, deltog der udover de ekskluderede og udmeldte DKP’ere fra Den socialistiske klub i Gladsaxe en lille gruppe socialister, som forinden havde været medlemmer af det lille parti Danmarks Socialistiske Parti. Da SF blev stiftet, opløste de partiet og gik med i SF.

Straks efter stiftelsen af SF i Gladsaxe gik medlemmer i gang med at hverve flere medlemmer. Allerede før partiforeningen blev startet, havde man været rundt for at få sympatisører til at skrive under på opstillingsblanketter, der skulle gøre SF berettiget til at stille op til det kommende folketingsvalg.

Egentlig behøvede SF ikke at samle underskrifter for det nye parti. Partistifteren Aksel Larsen, der allerede sad allerede i Folketinget, havde nemlig i al hemmelighed fået godkendelse i Indenrigsministeriet på, at han kunne repræsentere SF i Folketinget. Men alligevel havde Aksel Larsen insisteret på, at der skulle samles underskrifter ind. Aksel Larsen var selv i tvivl, om han skulle gå i gang med at stifte et helt nyt parti. Derfor begrundende han underskriftsindsamlingen med, at den skulle vise, om der var opbakning blandt vælgerne til det nye parti.

I Gladsaxe havde der ikke været grund til at tvivle på opbakningen til det nye parti. Det viste både den store interesse ved mødet med Aksel Larsen på Bagsværd Kro og de mange indmeldelser ved stiftelsen af SF i Gladsaxe.

Underskriftsindsamlingen fik imidlertid også en anden vigtig funktion for de lokale SF'ere. De besluttede nemlig hurtigt, at alle de, der havde skrevet under på at være stillere for SF, skulle aflægges et besøg for at høre, om de var interesseret i at gå med i det nye parti.

SF i Gladsaxe blev derfor inddelt i passende lokalområder, hvor de lokale SF'ere fik ansvaret for at få besøgt alle, der havde været stillere for partiet. På den måde kom der allerede fra starten endnu flere med i SF i Gladsaxe. ”Det gik strygende; den ene indmeldelsesblanket kom ind efter den anden. Gladsaxe blev fra starten en af de største partiforeninger i landet,” fortæller Lis Mølbjerg i sine erindringer.

”I de første år var vi vel 15-20 partimedlemmer ud af måske 125 husstande bare i mit lokalområde, ”årgangshusene” i Herlev,” fortæller Helge Jensen, der stadig bor i området.

Da SF op til 1.maj i 1959 udgav det første nummer af partiets avis ”SF”, gik SF’erne i Gladsaxe straks i gang med at husstandsuddele avisen. Det lykkedes af komme ud med et gratis prøvenummer til næsten samtlige husstande i kommunen.

Men ét sted - i Grønrose-kvarteret, hvor der næsten ingen SF’ere var – måtte man give op. Da området ikke rigtigt havde SF-medlemmer, påtog partiforeningsformanden, kommunalarbejder Oskar Pedersen og partiforeningens sekretær, kontorassistent Lis Mølbjerg sig opgaven at få uddelt SF-aviserne. ”Kun én husstand blev snydt. Den havde nemlig hele tre løse schæferhunde gående i haven, og det var for meget selv for Oskar, der ellers ikke gik af vejen for noget,” fortæller Lis Mølbjerg i sine erindringer.

SF i Gladsaxe var fra starten præget af arbejdermedlemmer, og arbejdet i fagbevægelsen var en naturlig del af det at være SF’er dengang. ”Da jeg var udlært blev jeg hurtigt tillidsrepræsentant og fællestillidsrepræsentant,” fortæller Helge Jensen. ”Som venstreorienteret og kommunist var det naturligt for mig at gå ind i det faglige arbejde og tale kollegernes sag. Inden for den daværende afdeling 13 i Dansk Metal arbejdede jeg bl.a. sammen med Ole Henriksen (senere formand for SF’s Faglige Landsudvalg og medlem af Folketinget for SF, BG) og Jan Andersen (en fremtrædende repræsentant for den faglige venstrefløj, BG), hvor vi gennem ”Faglig Liste” udgjorde et succesrigt alternativ til den socialdemokratiske og kommunistiske fraktion i fagforeningen.”

SF-Gladsaxe repræsenteret i parti- ledelsen

Danmarks første kollektivhus ”Høje Søborg” og ikke mindst de mange fælles faciliteter og den lille restaurant for beboerne var med til at bane vej for, at SF i Gladsaxe blev repræsenteret i SF’s første hovedbestyrelse og forretningsudvalg allerede inden stiftelsen af SF i Gladsaxe. Det var Lis Mølbjerg, der blev valgt ind i partiets ledelse på den stiftende kongres i Hvidovre den 15. februar 1959.

Forklaringen er den, at Lis Mølbjerg, der var alene med sin datter, i foråret 1956 flyttede ind i ”Høje Søborg”, og her gav de mange fælles faciliteter hende mulighed for at genoptage det politiske arbejde, der 3 år senere på SF’s 1.kongrs i juni 1959 gjorde hende til medlem af SF’s første hovedbestyrelse og forretningsudvalg.

Det var ganske vist ikke med Aksel Larsens gode vilje, at Lis Mølbjerg blev valgt. Aksel Larsen havde op til SF’s stiftelse gjort, som man havde gjort i DKP, nemlig at udarbejde en færdig liste over de folk, han ønskede med i hovedbestyrelsen. På det første hovedbestyrelsesmøde havde han tilsvarende en liste over dem, han gerne ville have med i forretningsudvalget.

Ingen af Aksel Larsens lister havde Lis Mølbjerg med. Men da hun var den eneste kvinde, der gik på talerstolen på det stiftende landsmøde i SF, var hun røget ind i hovedbestyrelsen med meget høje stemmetal.

Senere gentog det sig i hovedbestyrelsen, da der skulle vælges forretningsudvalg. Aksel Larsens liste over det forretningsudvalg, han ønskede, indeholdt udelukkende mænd. Det mente Willy Brauer, den var formand for de københavnske typografer og selv med på Aksel Larsens liste, ikke duede. Der skulle en kvinde med i den øverste SF-ledelse, og han

foreslog derfor, at Lis Mølbjerg kom med. Det var Aksel Larsen meget imod.

Ifølge en tradition fra DKP, som Aksel Larsen tog med til det nye SF, skulle den, der foreslog nye kandidater samtidig foreslå, hvem der så skulle fjernes fra den liste, Aksel Larsen havde indstillet, så der reelt blev tale om et kampvalg mellem de to. Her tog Willy Brauer så fusen på Aksel Larsen. Han sagde nemlig, at han selv ikke var særligt interesseret i at sidde i forretningsudvalget. Så han trak sig frivilligt til fordel for Lis Mølbjerg. Da Aksel Larsen ville have Willy Brauer med som fremtrædende fagforeningsformand, kom det til et almindeligt kampvalg, hvor Lis Mølbjerg så blev valgt ind i forretningsudvalget.

Ingen lokal folketingskandidat

Da SF blev dannet, var der kun godt et år til næste folketingsvalg, og derfor var en af de første opgaver for SF i Gladsaxe at forberede valgkampen. Partiets forretningsudvalg besluttede at tage initiativ til at sikre, at der kunne opstilles folketingskandidater for SF i alle storkredse, så vælgere over hele landet havde en mulighed for at stemme på en SF’er. I modsætning til DKP besluttede SF, at det skulle være partiforeningerne selv, der skulle opstille kandidater. Men sådan skulle det ikke helt gå i Gladsaxe.

Aksel Larsen og forretningsudvalget havde nemlig en plan. I første omgang kendte hverken kandidaten eller SF’erne i Gladsaxe til planen. Morten Lange fra Holte, der var professor i svampe på Københavns Universitet, var manden, der ifølge Aksel Larsens plan skulle opstilles i Gladsaxe-Herlev-Amagerkredsen.

Kredsen var dengang største valgkreds i Københavns amt, og da partiledelsen regnede med, at SF havde chancer for at få to valgt i Københavns amt, var det en vigtig kreds. Det var ifølge Morten Langes egne erindringer *Et*

liv i rødt og grønt først da han kom hjem fra en europæisk svampekongres i Tjekkosllovakiet, at han fik besked fra partiledelsen om at begive sig til opstillingsmøder på Amager og i Gladsaxe.

I SF i Gladsaxe havde man andre kandidater end Morten Lange. Her ønskede medlemmerne typografformanden Willy Brauer til at repræsentere kredsen i Folketinget. Hvis Willy Brauer ikke ønskede at stille op, ville SF'erne i Gladsaxe opstille den lokale Lis Mølbjerg for at sikre, at der kom en kvinde i SF's folketingsgruppe. Efter længere betænkningstid sagde Willy Brauer nej, og Lis Mølbjerg var nu kandidat for SF i Gladsaxe.

At det ikke var så sikkert, at der ville være en kvinde i SF's første folketingsgruppe var fremgået af en debat i partiets forretningsudvalg, da man diskuterede opstillingerne. Her havde Willy Brauer slået til lyd for, at der mindst skulle være én kvinde blandt de første syv, som partiet forventede at få valgt, og Lis Mølbjerg havde sagt, at partiet måtte opstille en kvinde i alle storkredse, da det ellers ville komme til at koste partiet stemmer. Dansk Kvindesamfund førte nemlig dengang en ihærdig kampagne for, at kvinder skulle stemme på en kvinde. Men det var ikke Aksel Larsens kop te. Som Lis Mølbjerg skriver i sine erindringer "Hertil bemærkede Aksel Larsen, at vi måtte sørge for at opstille mindst to kvinder i hver storkreds, for ellers ville de bare blive valgt!"

Aksel Larsen indkaldte da også Lis Mølbjerg til samtale. Han ville have Morten Lange valgt "Han er jo professor," som han sagde, da Lis Mølbjerg ringede til ham for at sige, at hun ikke havde tænkt sig at opgive sit kandidatur.

Aksel Larsen sendte nu et personligt brev ud til partiforeningerne i Gladsaxekredsen, hvor han personligt foreslog Morten Lange. Den lokale bestyrelse i SF i Gladsaxe blev så forbitrede over denne indgriben fra Aksel Lar-

sen, at den nægtede at invitere Morten Lange til opstillingsmødet i Gladsaxe. Det modtog bestyrelsen en reprimande for fra partiledelsen. Selvfølgelig skulle alle kandidater i opstillingskredsen deltage i opstillingsmøderne.

Lis Mølbjerg fik alle stemmer på nær to i Gladsaxe. Da der skulle holdes opstillingsmøde i Herlev, hvor bestyrelsen på forhånd enstemmigt havde bakket op bag Lis Mølbjerg, var Aksel Larsen selv taget ud til et formøde med de lokale SF'ere inden selve opstillingsmødet for at tale Morten Langes sag. Opstillingsmødet endte så med, at Morten Lange fik de fleste stemmer i Herlev.

Lis Mølbjerg førte dog stadig stort, da SF i Gladsaxe var meget større end Herlev. Sagen blev derfor afgjort på opstillingsmødet på Amager, hvor støtterne til Morten Lange havde mobiliseret, så han gik af med den samlede sejr og blev valgt ind i Folketinget ved valget i 1960. Så SF i Gladsaxe fik ikke den lokale folketingskandidat, som flertallet havde ønsket sig. Morten Lange blev kandidat og valgt ind i Folketinget.

I kommunalbestyrelsen

Den næste store opgave for den nydannede partiforening var kommunalvalget i marts 1962. Først skulle SF have et kommunalpolitisk program. Det blev til på en ejendom, Elsehoved på Fyn, som Morten Lange havde købt til brug for SF-kurser. Her deltog Lis Mølbjerg fra Gladsaxe. Sammen med Herluf Rasmussen, der allerede sad i kommunalbestyrelsen i Hvidovre var hun pennefører på det kommunalpolitiske program, som SF gik til valg på i 1962.

I Gladsaxe blev Lis Mølbjerg selv partiets spidskandidat, og hun blev valgt som den eneste SF'er i kommunalbestyrelsen.

I kommunalbestyrelsen blev to af SF's mærkesager udbygningen af kommunens daginstitutioner og den kollektive trafik. Det lykkedes

hurtigt at komme igennem med en lang række nye børneinstitutioner og kommunens første bemandede byggelejeplads. Også inden for den kollektive trafik opnåede Lis Mølbjerg resultater.

Dengang havde et privatvognmandsfirma, De Røde Rutebiler, koncession på alle buslinjer i Gladsaxe kommune. Det betød, at De Røde Rutebiler kun kørte til kommunegrænsen. Skulle man til København, måtte man skifte til Københavns Sporveje. Kun to af de københavnske buslinjer, linje 16 til Søborg Torv og linje 38 til Gladsaxe Trafikplads kørte ind over kommunegrænsen. De Røde Rutebiler gjorde det med andre ord svært og langsomt at komme med kollektive transportmidler fra Gladsaxe og ind til København.

Derfor foreslog SF straks i den nye kommunalbestyrelse, at kommunen gik i forhandlinger med Københavns kommune om gennemgående kollektiv trafik. Lis Mølbjerg kunne her samarbejde med Willy Brauer, der i mellemtiden var blevet sporvognsborgmester i København. Ved at snakke med Willy Brauer og den socialdemokratiske borgmester i Gladsaxe Erhard Jacobsen, lykkedes det hende at få linje 19, der hidtil havde kørt fra Rådhuspladsen til Bispebjerg Torv, forlænget. Herefter kørte den til det dengang nybyggede Høj Gladsaxe.

SF forhindrede Poul Schlüter i at blive borgmester i Gladsaxe

Op til kommunalvalget i 1966 flyttede den dengang mindre kendte Poul Schlüter til Gladsaxe og blev opstillet som de konservatives borgmestercandidat mod den populære socialdemokrat Erhard Jacobsen.

Det førte til valgmøder, som ikke lod de moderne valgkampe politiske 'topopgør' meget efter, hvad angår show. I det afsluttende store valgmøde i Gladsaxe Gymnasiums store aula var Lis Mølbjerg oppe imod Erhard Jacobsen

og Poul Schlüter med den daværende Tv-skærmtrold Uffe Ullemann-Jensen.

Valget endte så tæt, som det kunne. Af de 25 pladser i kommunalbestyrelsen havde Socialdemokratiet fået 12 og de konservative ligeledes 12. SF havde fået det sidste mandat i en kommunalbestyrelse med 3 partier. Det blev derfor SF's mandat, der forhindrede Poul Schlüter i at blive borgmester i Gladsaxe.

Folkeafstemningen af EU i 1972 forberedt i SF-Gladsaxe

Selv om Morten Lange ikke havde været SF-Gladsaxes bud på kredsens folketingskandidat, fik de lokale SF'ere senere et udmærket samarbejde med ham.

”Morten Lange var bl.a. med til at forberede SF's EU-modstand op til folkeafstemningen af dansk medlemskab i 1972 i SF-Gladsaxes lokaler. SF havde lokale her nede i min kælder her på Hjortevænget 51,” fortæller Poul Milberg, der har været medlem af SF-Gladsaxe i hele partiforeningens 50-årige historie.

”Vi var en række SF'ere både her fra Gladsaxe og andre, bl.a. Morten Lange, og vi forberedte os på folkeafstemningen med en længere møderække, hvor vi grundigt studerede Rom-traktaten osv.”

Poul Milberg husker bl.a., hvordan han på baggrund af møderækken kom til at debattere med den radikale partileder Hilmar Baunsgaard. Hilmar Baunsgaard havde været statsminister fra 1968- til 1971. ”Jeg fik ikke et ben til jorden. Vi snakkede simpelthen om vidt forskellige ting. Baunsgaard sagde, at vi skulle ind i EU for på grund af smør- og madpriser og lignende, mens jeg allerede dengang var optaget af at kritisere EU's udelige landsbrugspolitik ud fra selve Rom-traktaten.”

Kommunarden som SF-blad

Poul Milberg var også med til at starte SF-Gladsaxes første blad *Kommunarden*. ”Vi havde haft et dårligt valg i 1973 og noget, måtte gøres. Så nu skulle vi saftsusemig ha’ det blad, som vi havde savnet. Sammen med Ole Frederiksen, der havde en gammel tryk-kemaskine, gik vi i gang med at trykke medlemsbladet hjemme i min kælder, der også var partilokaler, hvor vi holdt medlemsmøder.”

Skatteskruen

Poul Milberg blev selv en af de flittige bidragsydere til *Kommunarden*. I nummeret fra juni 1973 kunne man bl.a. læse et af Poul Milbergs debatindlæg, som man i dag kan læse med nærmest dagsaktuelle briller: ”*For et socialistisk parti er der for mig at se mere og mere grund til at beskæftige sig med skatten! Eller rettere skatteskruen! (...) Det kan ikke være rigtigt at ville presse skruen ned i det hul, der hedder arbejde. Er det – socialistisk set – ikke rivende galt, at vi beskatter arbejde, som vi gør?*”

Det flot trykte blad begyndte at udkomme i juni 1972 og blev bl.a. delt ud i de store boligblokke til alle lejligheder og på byens større arbejdspladser. I det første nummer af *Kommunarden* kunne man bl.a. læse, hvordan SF’erne forærede en sut og en bidering til Erhard Jacobsen.

Det var dengang Erhard Jacobsen endnu var socialdemokrat og borgmester i Gladsaxe. SF’erne havde et godt øje til Erhard Jacobsens ”højredrejede meninger”. I Folketinget havde SF været medvirkende til et forslag om dansk anerkendelse af DDR. ”NATO-krigeren” Erhard Jacobsen var ikke meget for forslaget, men valgte i modsætning til senere at følge den socialdemokratiske partilinje og stemte for.

Men for at vise sin modvilje optrådte Erhard Jacobsen ved afstemningen med en sut i munden. Det havde SF’erne i Gladsaxe bemærket, og de sendte ham derfor en ny sut og en bide-

ring. ”SF er nemlig overbevist om, at borgmesterens politiske linje fremover vil kræve meget pædagogisk materiale for at redde mennesket Erhard fra det helt store sammenbrud.”

Og det havde SF’erne jo ret i, for et par år senere valgte Erhard Jacobsen som bekendt at droppe både partilinjen og Socialdemokratiet for at danne partiet Centrumdemokraterne.

I det samme nummer af *Kommunarden* præsenterede SF sin lokale trafikpolitik, der bl.a. handlede om den kommende S-togsbane, Hareskovbanen. Dengang i 1973 fremførte SF’erne et krav, der knapt er indfriet den dag i dag:

- ”Togene skal have 5-10 minutters drift i myldretiden.”
- ”Priserne bør samtidig sættes ned, idet kollektiv transport principielt bør være gratis, dog bør en mindre afgift erlægges for at forebygge evt. udnyttelse.”

Så sig ikke, at SF’erne manglede fremsyn i 1972.

”Gladsaxe Socialistisk Boldklub ”Røde støvle”

For at højne sundhedstilstanden hos de unge revolutionære i Gladsaxe, har SFU-Gladsaxe i samarbejde med de andre progressive kræfter i kommunen startet en boldklub. Den arbejder på socialistisk grundlag og formålet er, at omkring boldklubben at dyrke kammeratskab og udvide kendskabet til socialismen. Indtil videre træner vi hver søndag, og vi mødes hos kammerat Flemming Hansen, Klausdalsbrovej 74 hver søndag kl. 14 og cykler ud til mosen.

Kommunarden nr. 4, oktober 1972

Først i 1997 blev det revolutionært klingende *Kommunarden* erstattet af *SF i Gladsaxe* som navn på partiforeningens medlemsblad.